

и да си живѣятъ отдѣлно. Раздѣлили нивитѣ, почнали да дѣлятъ и добитѣка, но немогли да се съгласятъ кой какво да вземе. Най-послѣ се съгласили да раздѣлятъ най-първо оборитѣ. Вечерята, като си дойдатъ добитѣцитѣ да ги оставятъ свободно дѣто щатъ да си влизатъ. — въ новия и въ вѣхтия оборѣ. По колкото влѣзатъ, тѣ ще се считатъ за негови. Глупавиятъ братъ побързалъ да вземе новия оборѣ, а вѣхтия оставилъ на по малкия си братъ.

Мръкнало се и добитѣцитѣ почнали да си идатъ. Всички почти влѣзли въ вѣхтия оборѣ. Тамъ биле навикнали. Въ новия оборѣ влѣзълъ само единъ старъ и слабъ волъ. Взелъ глупавиятъ братъ *дѣла* си и още на другия день трѣгналъ да го продава. По пѣтя миналъ край едно дърво, което се люлѣло отъ вѣтъра и скрибуцало. Той си помислилъ, че го пита за вола му и че иска да го купи. Спрѣлъ се прѣдъ дървото и пазарлъка се почналъ.

Дървото се люлѣло отъ вѣтъра и тихичко си скрибуцало — скрибуцъ! скрибуцъ! . . .

А той го пита: „Искашъ ли го? Да ти го продамъ“.

Дървото пакъ — скрибуцъ! — скрибуцъ! . . .

А той — „Колко давашъ?“

Дървото продължава — скрибуцъ! — скрибуцъ! . . .

Той пакъ — „Ще ти го дамъ, ами паритѣ кога ще ми дадешъ?“

Дървото пакъ своето—скрибуцъ! скрибуцъ! . . .

„Добрѣ, добрѣ, казалъ най-сетнѣ той, утрѣ ще дойда да ги взема.“ Той вързалъ вола за дървото и го прѣдалъ на куповача си! . . .